

We houden allemaal onze adem in... Waar gaat dit heen? En wat gaat er allemaal nog gebeuren? We zien artsen en verplegend personeel ploeteren en we horen over patiënten die hoesten en naar adem happen. De Corona-crisis is een feit. Het is beangstigend.

Nu alle sociale afspraken (leuke en verplichte) wegvallen, is er ruimte in onze agenda's. Het zou een mogelijkheid zijn om op adem te komen van drukke tijden, maar dat lukt moeilijk. Veel NT2 docenten werken als zzp'er en dus zijn er zorgen. Geen werk betekent geen inkomsten. Er wordt hele dagen online vergaderd over nieuwe manieren van lesgeven en er wordt naar hartenlust geoefend. Ook zijn er de zorgen om onze cursisten. Wie begrijpen het nieuws niet? En we willen voorkomen dat het geleerde allemaal wegzakt de komende tijd. Examens vervallen en dus kunnen plannen voor een vervolgopleiding misschien ook ineens niet doorgaan.

Cursisten delen in de groepsapp wat ze bezig houdt. Gisteren was het Perzisch Nieuwjaar. Een Iraanse cursiste stuurde foto's van een prachtig aangeklede tafel vol met symbolische voorwerpen erop. De tafel was ingericht als anders, maar de volle kamer met familie en vrienden ontbrak...

'Vandaag is het moederdag in Libanon', schreef een cursiste. 'We denken aan al die vrouwen die al zeiden "Was je handen!" lang voordat Corona bestond.'

Zorgen en zegeningen staan nu, meer dan ooit, naast elkaar. De zegeningen nemen de zorgen niet weg. Maar ze helpen wel om deze tijd beter door te komen.

Er ontstaan hartverwarmende initiatieven om elkaar bij te staan. We houden afstand van elkaar, maar zijn misschien nog nooit zo verbonden geweest als nu.

De lente weet van niks en laat net als ieder jaar prachtig fris, groen blad zien.

Voorjaarsbloemen kleuren de straten en de zon schijnt!

Ondertussen zie je op sociale media dat het water in Venetië kraakhelder is nu er geen boten varen. In Wuhan hebben ze eindelijk weer vogels horen fluiten, doordat het er zo rustig was. En steden die anders vervuild zijn door smog, zijn nu veel schoner...

Toen we vorige week nog gewoon les gaven, was Corona ook al het gesprek van de dag.

Praten over dat soort dingen gaat echt beter in je eigen taal en cursisten zochten elkaar op.

Ik stond bij een groepje cursisten uit het Midden-Oosten. Zij spreken vaak poëtisch en kunnen prachtig woorden geven aan hun gevoel. Eén cursiste zei iets dat de anderen instemmend liet knikken. Ze gooide het voor mij in de vertaalapp. En wat zij zei zingt nu al de hele week rond in mijn hoofd: 'De aarde neemt een adempauze...'